

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbiske njeđželske lopjeno.

Wubawa ho kóždu šobotu w Smolerjež knihicziščječni w Budyschinje a je tam ja šchwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njeđžela Rogate.

1. Tim. 2, 1—3.

Kaž poškoł Boži stupi njeđžela Rogate do šrijedzišny kšesćizjanskich wošadow i móžnym a rasnym hłóšom: modlcze šo, prošcže! Kał nusne je tajke napominanje! Nicžo šo šwětej tał njewuščne nješda, nicžo jemu sa tał njemóžne njeplaczi, nicžo šo tež wot naš i tajkej liwtoščju a njewěštoščju njedokonja kaž modlitwa, a tola žyrkej nicžo mjenje parowacž njemóže, a tola my žanu wjetšchu móž nješnajemy, a tola my nicžo i wjetškej nutrnosćju, šwěrnosćju a dowěrnosćju dokonjecž njedyrbjeli hacž modlitwu. Wěšcže, tež próža a džěło matej šwoje prawo, ale Bože žohnowanje tola jeno tam bydli, hdžež šo ružny tež i modlenju štykujetej. Kšesćizjanskemu fabrikantej ras jeho pschecžel starj kłóštr polasa, kotryž běšče do fabriki pschetwarjeny, a pschi tym praji: tute kłóštry šu padnyłe, dokelž šo w nich jeno modlesče. To wotmolwjenje na to rěkašče: tež fabriki njewobšteju, hdžž šo w nich jeno džěła.

Šaj, spěwaj a džěłaj, po tym našchi wótzajo czi-
njachu a bėchu šbožowni; našch cžaš do spěwanja wjele
njeđerzi a wschitku wažnosć na džěłanje kładže; žadyn
džiw, šo šo džěło tał hušto i morlotanjom a šdychowanjom
štawa a žane žohnowanje na nim njewotpoczjuje. Čłowjet
wschał njeje jeno sa šemju štworjeny, wón w šebi křuch
wěčnosćje nošny; hdžež šo tuta wěčnosć šapomnja a dušcha
šo šakomdža, dyrbi čłowjet šchwódnacž. Nicšto njemóže

nješchwódnacž staru kaseń pschestupicž: Spěwaj a džěłaj!
Ale wschitko w prawym rjedže: najprjedy spěwanje,
potom džěłanje, kaž to tež našch japoschtol wupraja: teho-
dla ja napominam, šo by pschede wschěmi wěžami šo štała
próštwa, modlitwa.

Duž, lubi kšesćizjenje, modlcze šo!

To rěka po našchim tekščje:

1. Proščcže!
2. Čžińcže dobroproščenje!
3. Džakujcže šo!

1. Proščcže! Prošyšch ty? Prošyšch ty rad, i wje-
šelom a i nutrnosćju? Džeczi prošča: kaž dolho ty to
njemóžesh, šny ty wotročžł, bješ towoštwa se šwojim
Bohom, bješ praweho dowěrjenja i jeho pomožny. Wschitžny
šwojeczi šwojateho pišma šu modlerjo byli. Abraham šo
šchwóbli, i tym šnješom rěcžecž, runjež bė šemja a popjeł.
Jeho wotročžł Elieser pschi študni w zušnym kraju šteji, a
w próštwe šwoju wěž temu šnješej porucža. Dabit je
modleč i Božeje hnady, šynki štyšnosćje a šdychowanja,
pokuty a hnady, wěry a nadžije, šhwalenja a džakowanja
psches truny jeho haršny kłincža. A kaž Dabit we wschit-
kich nusach šwojeho žiwjenja, tał šo tež Salomon na
wyšokosćzi šwojeho šboža modli: wón wo mudrosć a
pošlušchnu wutrobu prošny. Čliaš psched Božim woblicžom
leži a sa žyly lud kaž tež sa žiwjenje jenotliweho džěščja
prošny. Ach, šo by ty njebjeka roštorhnył a dele štipil,
tał šo šelajaš se šwojim wołanjom psches mřócžele psche-
doby. šesuš šchwóštus pak, šapocžet a dokonjet našcheje

wěry, je někotru nóz na horach swojeho kraja w modlitwje pschewywał. Wot njeho šu to jeho wučobnizy nawukli. Wodlče šo bjes pschestacza: to je ta rada, kotruž woni šwojim wošadam dawaja. A ščto prošycz njedyrbjał? Bóh šam je nam to žadanje po modlitwje do wutrobny položił. A połodnju hortach, w Alpach, pschi jenej dróšy swony wišaja. Šana čłowšta ruka je nješwoni, ale hdyž šo wicher sběha, potom wone swonja, pucžowarjej na prawy pucž pomhacž. Tak ma tež kóždy čłowjet, w kotrymž hišće wschitko žiwjenje š Boha wotemrielo njeje, tajki swóncžk we wutrobje; tón tež swonicz šapocznje, hdyž šo nusa pola naš klapa, hdyž trošćta abo radny, abo šwětla, abo pomozy, abo hnuady potrebamy.

Njedajcže tutemu swóncžku podarmo swonicz. Wy we mlodych létach, kiž do mandželštwu šćupicže — na čžo čžecže šwój dom twaricž? Na šwoju mlodu móž? Ach, ta šo rucže minje. Na šwoju lubošć? Błašń je, ščtóz šo na šamu šwoju wutrobu špusćcža. Wy lěpschi šałož trjebacže. Na Božim žohnowanju je wschitko ležane. Wón jenicžny móže nam šbože šchitowacž a dom wobarnowacž. Duž psched njeho šćupmy a proščmy: Jesu, předy dži nam tu na šemi! — A wy, kiž w próžy a džele, wo wojowanju a bėdženju šćejicže, wy wobcžezeni pucžowarjo, wy šćhižnosćerjo, šapschimicže w modlitwje tu ruku, kiž čže wam pomhacž, šo šćaracž, šo bėdžicž, nošćcž a čžetpicž. Na kóždym ranju šćupcže psched šwojeho Boha a prošćcže: Šnježe, ty čžył dženska wodžicž mje po šwojej pschikafni!

Alle ničžo njeje tak šwjate, šo šo hrěch tež tam njeby nuts dobył. To my šami pschi modlitwje šhonimy. Šak hušćo šo w njej wot šćebicžiwoscže wodžicž damy! Najlěpschi pucž, ju wotbycž a pschewinycž, je dobroproščenje. W nim je woboje, wěra a lubošć. Wěra, dokelž je wona modlitwa, lubošć, dokelž wona to šwoje njeptyta, ale ščtož je bližšćeho.

2. Čžincže dobroproščenje! To je něščto wulke, hdyž šćebi čłowjet šwěri, dobroproščerja ša druhich pola Boha čžinicž. Wěra, ponižna, š wěry narodžena lubošć to dokonja. Wona nusu a hubjenšćwo druhich jako šame šwoje hubjenšćwo šacžuwa, tak tamna šananejšćka žonšćka, wot šćaroscže wo šwoju džowku čžerjena, š temu Šbóžnikej pschindže a jeho prošćšće: Šnježe, šmil šo nade mnu! Lubošć pak šo tež bjes šawicže nad derjehicžom druhich šobu wješeli a nawuknje, šo š nimi dawacžerjej wschitkich dobrnych darow džakowacž; tak japosććol Šawol šwojim Šilippistim pišće: Ša šo džakuju šwojemu Bohu ša wasće towašććwo na tym ewangeliju. — A šaki pschiklad dobroproščeršćeje lubošće je nam našć Šnješ a Šbóžnik dał? Šak nutrnje wón we šwojej wschšćiměšćnišćej modlitwje prošćy ša šwojich wučobnikow, ša jich šdžerženje w pschěšćenoscži a wěrnoscži, ša jich šwarnowanje pschěde wschšćem šćym, ša jich dokonjenje w krašćnosći!

Šakže napominanje ša našć: Ššćesćžijenjo, prošćcže tež wy jedyn ša drugeho. Wy šćarschi, je wam čžafne a wěcžne šbože šwojich džěcži naležane, dha porucžcže je š wutrobnyšć dobroproščenjom šwojemu Wóćčej w njebjěšćach. Wy domjazy a šušćodža, prošćcže jedyn ša drugeho, špomnicže wošćebje na šćornych a čžetpjaznych, a nješwamšćicže tež tych, kiž šu wam nješćecželšćy šmyšćleni. Wy poddanjo, wopomnicže, šak jara hušćo šćalowsće šćrony čžišćcža, a šak wjele wot praweho a mudreho šćnješććwa wotwišćuje, a wy šo nješćudžecže š tym šćokojicž, šwoje dawki wotwješć, ale

budžecže tež Boha prošćcž wo dobru a šwěrnju wysćnosć, šo bychmy šćokojne a čžicže žiwjenje wješć mohli we wsćej bohobojasćnosći a pőžćiwoscži. Alle wysćšće hacž šćalěšćwa šwěta šćej nam šćalěšćwo našćeho Boha. Wy šćyšćimny wo nusu šwojich wěryšćratrow w rošćproščenjju a wo žaloscži a čžemnosći wotšćach w pohansćich krajach — nochžemy ruzny šćyłowacž, šo by šo Šnješowa žyrćej twariła a Bože šćowo š wješćeloscžu bėžalo, žyle po myšći Šnješoweho japosććola: ja napominam, šo by pschěde wsćšćemi wěžami šo šćala prošććwa, modlitwa, dobroproščenje a džakowanje?

3. Džakujcže šo! Šćuzowacž powjeda, šo je wón w južnyšć morju lud namakał, kotryž ani šćowo ša džakowanje mēł njeje, šćotremuž je potajšćim džakowanje žyle nješćnaty pőčšćnk był. Tón muž nješćudžšće tak daloko pucžowacž trjebał, šo by to šćonił. Tež w domišćnje mješ šćšćesćžijanami je jich došć, šćotšćiž wsćšćednje š nowa šwojemu Bohu wobtwjerdžuja: nješćak je šwěta mšćda.

Lubi šćšćesćžijenjo, džakujcže šo! „Šćtóz džak wo-pruje, tón mje šćwali; a to je tón pucž, šo ja jemu šwoje šbože šćewju.“ Džakujcže šo Bohu, hdyž jeho dobrotu šćhonicže, ale džakujcže šo jemu tež, hdyž wón wasć čžemne, čžěžće pucže wjedže. Ššćiwolaicže šćebi potom: „Šćto rudžišć ty šo, moja dušća, a šćy tak nješćokojna we mni? čžakaj na Boha, pschětož ja budu šo jemu hišćcže džakowacž, šo wón mojego woblicža pomoz a mój Bóh je.“ Ššćesć džakowanje šo nam šćudoba do žohnowanja pschewobrocža a my tu džiwnu ruku Božu pőšćnajemy, šćotraž š wušćywa šćylšćow žnjam wješćela šćšćhadžecž da.

Šćogate: prošćcže, čžincže dobroproščenje, džakujcže šo! To je dobre a šćodobne pschěd Bohom, našćim Šbóžnikom. Šamjen.

M. w B.

Alje nješćopusćcž!

Alje nješćopusćcž! Ša tebję, Šnježe, žadam
A šć tvojim šćwjatym wušćoloscžam hladam;
Na tvojju wóćžnu miłoscž šćałoža
Šćšo moja nadžija.

Alje nješćopusćcž! Šćšo moje horjo minje,
Šćdyž dušća wotpocžuje w tvojim šćlinje;
Móz hrěćha, nusa, šćšćiž mje nješćrašći,
Šćšćnyšć jeno pschi tebi.

Alje nješćopusćcž! Mój džęń šo nashiluje,
Móz šćiwa šć mēru, čžěćo šćprožnosć čžuje;
Nješć potom, hdyž mi wěcžnosć šćšćhadža,
Alje wjedžesć do nješćja!

K. A. Fiedleš.

Šćabožina w šćuli.

(Šćofracžowanje.)

Šćto dha ma šo čžinicž? Na kóždy pad je šćawod do šćrošćymjenja trěbny, pschěde wsćšćem pak šćokojenje wutrobny nuse; duž tež dyrbi šo šćantafija, šć tym we šćwajšću šćejaza, šćabawjecž. W tym nastupanju šo powšćšćitłownje pschěmaćo čžini a ma teho dla wučęć w tak mnohich biblijšćšćich hodžinach tu nješćšćodobnosć, šo šu džěcži pschi powjedanju jeno čžěžćo, pschi wotprasćchowanju pak hišćcže mjenje w šćedžćnosći šćdžeržecž. Njeje dha žyle Bože pišćmo pőšćne šćwjateje pőšćije! Čžehodla dha šo šćrašćujemy, to pőšćišćy wobdžěćacž, šćtož tola pőšćišće je?

Njeje Szwjaty Duch znano wjedzał, w kotrej formje ma ło tónle njebieski dar cłowjekam sficzyć? Chzemy my jeho korigowac? To my njemóžemy, to tež ani spytac njemóžemy. W pschedenjajach swjateho pišma je spodźiwna wyšoka jednorosć; ale mnohe tych swamjenjow, jeno w lohkich wobrybach podótknjenyh, ło pscheden wóczkom wěry do krašnje barbitnyh, bohattyh wobrasow pschewobroczeju, a wjele tych slutnyh słowow sbywaju swěty polnyh myšlow.

Wuczerjo, kotřiž swoju swamjnu wutrobu swaja a njejsu se swamjansymaj woczomaj psches žiwjenje schli, budža — maju-li jeno něšto fantazije — ło lohko do swonkownyh poměrow a do swutskownyh duchownyh wobstejnošćow wošobow, w historijach wustupowazyh, pschewadźec mój a směja potom tu samožnosć, i tutychle wobstejnošćow won i dźěćimi rěčec, je tež do tamnyh postajenjow wodźic a i tym wěrnju sđželanosć jich rosoma a wutrobny spomozowac. Tajki wuczer (wošebje hornjeje klasy) budže n. psch. pola Abrahamoweho czechnjenja do Kanaana karawaniski cžah, pola Josefa njewólništvo, pola pucžowanja Israela pucžinu wopisowac zc.; wón budže Eliabej mjes rapakami a Danielej mjes lawami rěčec dac, sčto staj tehdy něhdže myšliloj a sčumawoj zc.; wón budže w Josefowej, Mojsašowej, Dawitowej zc. stawisnje Boži porst widžec dac zc.; wón njebudže pola Dawitoweho pada a Petroweho swapreča swoju swudobu, pola Dawitoweho powyschenja a Petroweho wumozjenja psches jandžela swoje wjekele, pola Josefoweho pschisłodženja psches Potifarowu žonu swoju rosžahłosć, pola Božich swudow (ličenž, wutupjenja Sodoma a Gomorru, Nebukadnezarjowej blašnosće zc.) swoje hłuboke sčecze potajic zc.; wón budže sčončnje i tutych městnow won do wutrobow a žiwjenja swojich dźěći nuts swěćic a njebudže ros-pokasowazyh, napominazyh, warnowazyh, swarjazyh — troschto-wazyh słowow lutowac.

Tole swchitko pať w biblijskich stawisnach njesteji. Wostawa nětko wuczer pola pišmika stejo, njemóže wo swchěm tym ničto pschic. Pschidže-li pať, dha to žane moralisowanje njeje, tež žane rěčenje wo wěry, ale je rěčenje i wěry swameje, a tehodla pschisprawne jako swod do wěry. Sđžež ło tať stawa, tam to sworja, tam wóčka dźěći na hubomaj wuczerja wšaju, tam je — žiwjenje.

(Pschichodnje dale.)

Sserbski lud a kraj.

Wot J. G. Ssmolerja.
(Wotracžowanje.)

Pschi: tať mnohich dobrnyh pocžinkach namakataj ło pola Sslowjanow tež dwaj žalostnaj njepocžinkaj! Njejednota a zusu-lubstwo, kotraj staj jim hac do dženšnišeho dnja k najwjetšej schodže byłoj. Dla jich njejednoty móžesche jich kóždy jenož trochu rosładny a móžny njepscheczel lohko pschewingc a to cžim swerje, dokelž ło tež hiščeje cžasto dosc Sslowjenjo namakachu, kiž zusbni-kam pschecžiwmo swojim krajanam pomhachu. To je bohuzel hiščeje dženšnišči džen tať, pschetož Sserbjo su Sserbow najhóršči nje-pscheczeljo a pytaju, tať bychu jich swubili. — Sslowjanow zusu-lubstwo kčžeje tež pola Sserbow w najrješičej krašnosći. Pschetož hđže namakach wjetšchu pokhilnosć: zusu rěč, zuse waschnje, zusu narodnosć wšiche swojeje wusběhomac, hac pola Sserbow? Sđže swšichich hucžišcho w zusej rěči rěčec, hac mjes swamymi Sserbami? W najnowišim cžahu drje pocžinaju ło bóle swjedno-cječ a ło jako lud sčumawac; w naschich dnjach pocžinaja drje tež Sserbjo pschi swawnyh sčadnosćach swrbnyh rěčec a w to-wašichnym žiwjenju swrbku rěč naložec, ale to ma ło jara wjele pschisporjec, swjedny hac móžemy prajic, ło ło sa swrbku narod-nosć tať jara swamny, tať Němžy sa němku.

2. Stawisnarjo spominaja na to, ło ło swrbki kral Derwan w lěče 630, hđžež cžěski kral Ssamo Frankow sbi, tutemu podda a i nim frankšeho krala Dagoberta tať do stracha staji, ło dyr-bjesche tutón wšeho Rudolfa do Derinkšete (Thüringen) psčlac, ło by ju pschecžiwmo nimaj wobarať. W lěče 748 cžehnichu na sto tyžaz Sserbow frankšemu majordomušej Bippinej, kiž bě posdži-šcho i frankšim kralom, k pomozhy a pomhachu jemu k wulfemu dobycžu nad jeho bratrom Grippu.

Tať Karl Wulki frankške kralestwo nastupi, swapreča ło sa Sserbow njeměny cžah. Karl naložowasche kóždy swredk, ło by najswjedny jich swudow a potom Sserbow swamnyh podcžisnyk, a Sserbjo běchu tež tať njedohladni, ło hiščeje jemu pschecžiwmo swojim słowjanškim bratram pomhachu, hac ło tež na nich rjad dónđe, ło buchu wot teho swiczi, kotremuž běchu pomhali. Swchitka wutrobisoc, swchitka swlnosć a móžne wobaranje Sserbam a jich słowjanškim swudom ničto njepomhase, dokelž swbi mjes swobu njepomhachu, ale kóždy swplah jenož sa swbje swameho džekasche. Pschi tajkim swtkowanju žadny džiw njeje, ło bu Sslowjanstwu telko kraja wotdobyte, tať pokojza zlyhch Němžow wucžinja.

(Pschichodnje dale.)

Spěwaj a dželaj.

Wobras se žiwjenja.

II.

Tež pola swudoda Swrja běsche tať dokho, haj hiščeje dlěje swěza; tu pať njestejesche swpróznivy tyšer pschi tržnižy, ale wjekele a hara tu knješesche.

W Swpsku běsche ło džen swjedny lotterija cžahnyla a Swrij, kiž tež hižom dawno hrajesche a wošminu swerjesche, běsche pschi wjecžorku, porcžawšči i Woscžijom, hiščeje hodžinu daloko do města schoť, ło praschec, hac na jeho loš žane dobyče padnylo njeje. Tón kroc pať ło podarmo njepraschese. Se swwojej wošminu běsche do wulfeho loša pschischoť a i tym něhdže džewjec tyžaz toľec dobyť! To běsche wjekele! Nady budžišche hiščeje swjenjeshy swbnyk, tola k temu běsche hižom jara posdže; tať móžesche ło jeno i wjekešym powjestwom wrócic a dyrbesche nasajtra sašo pschic. Tola swjenjeshy běchu jemu wšete, a duž bu nětko hižom do swredka na nje pite a wužitwane. Sčtož běsche w domje, dyrbesche na jeho wješelu džel brac, a mjes tym ło pola kłazja krosna swwórcžachu, klicžachu pola swudoda schlešny a pschi winje bu wuradžowane, sčto ma ło i tajkim na dobo pschispadnje-nym bohastwom swaprečec. Pschetož w lěpschich wobstejnošćach drje Swrij běsche hac Woscžij, tola pať pschew w tajkich, ło móžesche swbi myšlic, ło je 9000 toľec kuzoť, kiž ło ženje wucžepac njehodži.

Rosemi ło, ło nasajtra, tať džen switac pocža, tež powjesc wo tutym wulfim swožu Swrja ło po zylej wšy rosšchěri. Sswožina Swlža běsche jena i swrenich, kotřiž to swonichu. Woscžij bě swoniwšči swože swwojeho swudoda jara měny wostal, niz pať Swlža. „Swladaj“, porokowasche swwojemu mužej, „toľe swože bychmoj mój tež mčž mohłoj, potom bychmoj doľy swplacžiloj, kžžu wuporjedžaloj a powjetšiloj, pčne klamaštwom sčožiloj, a sčtož by wšiche wostalo, na dať dac mohłoj: ty ło njeshy trjebať dale tať drč, a by ło nam tola lěpe wjedlo.“

„Swaj, Swlža“, wotmolwi Woscžij i waha, „to bychmoj wšcho cžiniloj, dokelž dobyłoj nješmoj. Wóh swam wě, sčto bychmoj cžiniloj, hdy bychmoj dobyłoj. Wč jeno mi, w tych swjenjeshy žane swože a žane žohnowanje njeczi. Donjesh jeno cžisče i měrom te sči kuchi pčatu do města a pschisnjesh mi nowe pschewjeno, po-

myšl bebi, so je mi Bóh ruzy dať, so bych pjenjesh sašlužil, a so je šty duch loteriju wunamakať. S tymle njedobrym wunamakanjom njecham žane pjenjesh šhubicž a wjele mjenje hiščeže dobyčž.“

Nětko swjasa tši kručki platu hromadu a pschepoda je swojej žonje. Za šo poda tež na pucž do města, hdžež běšče pišarńja fabriki, do kotrejež jeje muž dželašče. Duzy do města pschezo a pschezo šašo šama pschi bebi myšlesche na 9000 toleť šwojeho šušboda Surja a někotra hórka šylsa padže s jeju wóčkow na palatu šchžežku, so jeje twjerdy muž šo tola na žane waschnje nječasche dacž pschepočasčž. Tón pak šydný šo doma šašo k šwojim krošnam a špóznimwje tkajesche dale, druhdy pohladuju na šwojeju hólččkow, kotrajž šej wó istwje hrajkaščaj.

Šilža bu w pišarńi pscheczelnje pschiswata. Wažachu bebi tam pilneho a czicheho dželačzerja, kotrehož džeko běšče kóždy čaš bjese wscheho poroka. W naschich čašach, hdžž maschina tkaje, staraja šo mačo wjazy wo to; ale psched 60 lětami, hdžž ša wjetšche twornje hiščeže tať a tať wjele tkalžow se šwojimaj rukomaj dželašče, wjedžesche wobšedžer twornje jara derje dobreho, šwedomiteho dželačzerja wot lohkomšlneho rošesnacž. Tať dha Šilža njetrebasche dolho čašacž, pschetož plat dolho nješchewladowachu, wona dosta šwoje pjenjesh a prošesche ludži w pišarńi, so bychú ji tať dolho nowe pschedženo pschihotowali, doniž w měsčje nje pobudže, so by wschelafich nusnych wězow šebi nakupila, a potom šebi pschedženo pschińdže. To pak por hodžinow trajesche a dženi bližesche šo hižom jara k poldnju, hdžž s polnym korbon nakupjenych wězow a s čžežkim waczokom pschedžena šo pomatu na dompučž poda.

Běšče lědy šchwórcž hodžiny šchla, tu dosčeže ju knjejsi wós a šnaty hlóš radostnje na nju wolasche: „Šilža, nje pocž šo tola s tajkimle brēmjenjom, pój, šydnú šo te mni do wosa!“ Šilža pštróžena šo wohladny a wuhlada Surja, kiž ji jara wješele ruku napšhecžo tyťasche; běšče w nowej draščje měšchžanskeje módy, a jeho woblicžo šo pyřesche kaž wino, kotrež je do krowě pocžalo bicž. Kaž pscheradnizy kufachu s wosoweho šaka někotre blesche. Šižom šhudasch, so bě nasch Surij w měsčje pobyl, tam pjenjesh šbėhnyť a nětko na šwoje waschnje hižom pocža tajte šbože wužiwacž.

Šilža šebi njewěrjesche do wosa lěščž; Surij pak běšče runje na to nałoženy, so by šwojej šušbóžinje tež pscheczitwo jeje woli k šlužbje byl, a duž njeda prjedy měra, doniž Šilža pschi nim we wosu nješedžesche. Čžežki korb a pschedženo běšče přědku pola pohončža město namakať. Tať dha šo ji lohžy domoj džěšče. „Na, šušbóžinka, njemějach prawje, so ma šo šbožu ruka škicžicž?“

„„Ša wschať to tež pschezo šwojemu mužej rěčžu, tón pak ničžo wo tym šhšchecž njecha.““

„Ša to pak wostanje tež pschezo šhudy, hubjeny tkalčž, dyrbi šo s hlodom a s nusu wokoło pracž a njemóže šebi ani njedželu šarancžł piwa kupicž. Ale nětk pak dyrbi šo pola mje wješele žiwjenje šapocžecž,“ pofracžowasche Surij šebi pschipijo a tež Šilži porjedžo, „do města pocžahnu a šažožu tam wulke tyšchěštwio; to dyrbja mi wotrocžy dželačž a budu jeno tať w domjazej šufni wokoło šhodžicž a jich dohladowacž. Mam džě pjenjesh a to bych tola bkašť byl, hdby bych šo dale čžyť pschi tružnizy šchimy a šhromy dželačž.“

„„Ach, ja wschať njecham tať wyšoko,““ mēnjeshche Šilža, „„hdby bych jeno por štow toleť mēla, so bych małe klamaštwio šapocžecž a potom šwojemu mužej trochu k pomozhy byčž mohla; wón dyrbi šo tola psches měru jara drěčž a njepopscheje šebi

ničžo, jeno so džěščži žanu nusu nječžerpitej.““ W wboha žona hladasche šrudnje k šemi.

„Šaj, haj“, rjekny Surij, „por štow toleť“ — a potom pocža šebi myšlicž. Pschi tym nješabu šašo a šašo do winoweje šchleńy kufnyčž, so by škóncžnje na dnje namakať, šchtož pyťasche. „Čžep!“ na dobo se šobu torhny, „njedyrbi šo Surjej wumjetowacž, so je na šwojich šhudy pscheczelow a šušbodom šabyť, hdžž je wobohatnyť. Wosčžij wschať je šary bórčžak, to je wěrnio, ale hdžž móžesche mi hdby a hdže šchto k woli ščžinicž, to běšče wón kóždy čaš doma, a byrnye tež na mnje šo hóršchil, je tola derje so mnu mēniť. Ruka ruku myje. Wěsch ty šchto, šušbóžina Šilža, pschekladž šebi hiščeže junu tu wěž a jeli šo čži lubi, woblicž, šchto móžesh šnadž trjebacž; potom pschińdž k Surjej a budžemoj dale hladacž.“

Žona šwětle na Surja hladajo rjekny: „„Wšo prawdže, by to čžyť?““

„Wěšo čžu! Wóž móžetaj mi nišfu dať dawacž, a my hižom budžemy widžecž.“ Surij dojědže najprjedy k šwojemu šušbodej, so by Šilži dele šlěšč dať, a Wosčžij šasta šhwilku tkacž, so by wohladať, šchto šo tu wjesy.

„„Macž, macž!““ pofčocžiččaj radostnje hólčžezaj, bēžesčaj won k wosej a wlecžesčaj pschedženo nuts, Šilža pak šjerjesche korb s wosa dele. Wosčžij bě k wofnu šupil a mofšchžesche lohžy čžoko, hdžž šwoju žonu s wosa lěščž a Surja w nowej draščje po najnowšchej měšchžanskej módže widžesche.

„Šary bórčžako“, šawola tón na njeho, „tebi pak je šašo wopaki, so šebi kuf derje dam byčž.“

„„Surjo,““ napominasche Wosčžij, „„to k žanemu šhmanemu kónzej njeběži. Ša šhm a wostanu pschi tym: Šlě je, šchtož w loteriji pschěhraje, ale wjele hórje hiščeže, šchtož dobudže.““

„Tu masch, štare kóšlo, wuczěť šebi tajte myšle s teje bleschu, je dobra.“

Toła Wosčžij wobarasche šo s woběmaj rukomaj. „„Njecham ničžo darjene mēčž a k tajkim wěžam nimam žanych pjenjes.““

„Na, Wosčžijo, bjes žorta! Ty móžesh šebi tež junu se šwojej žonu dobrotu ščžinicž, duž wupij tu bleschu na moju štwototu; ty mi ša to žaneho džaka winojty njebudžesh, ale ščžinišch mi s tym hiščeže wješele.“ S tymi šłowami škóčži bleschu šaršchemu hólžej do rukow a wotjědže k šwojej šhěžy.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Šdyž je žyřkwina rada w Delnim Wuješdže twar noweje šary wobšamka, šo nětko wuwjedženje teho wobšamkńjenja hačži. Žyřkwinska wyšchnoščž čže mjenujžy Wuješdžanšku a Šuczánšku wošadu, dofelž štej wobej mjeńšchaj a móžetej šo derje wot jeneho dušchowpastyrja šastaracž, šjednocžicž a ma k temu ša pschihodnišche, so šo nowa šara w Ššepšchžach natwari. Na drugej štronje pak šo Wuješdžanam džiwacž njemóžemy, so na šwojim prawu wobštaji, so šara we Wuješdže wostanje.

— Šańdžemu njedželu mējesche šo žyřkwinska wšitazija w Šrodžišchčžu. W přenjej šerbškej Wožej šlužbje mējesche rěčž na wošadu knjes šarať Matel-Bartški a w němskej Wožej šlužbje knjes žyřkwinski radžicžel Šosenfranz se šwojej wšitazijškej rěčžu wošadu pštwowi. Špóldnju mējesche šo šhromadžišna šhospodarjom, pschi kotrežž běšče tež knjes general Štrauž jako šollator pschitomny. Šóndželu wophta knjes žyřkwinski radžicžel wošadne šhule w Šrodžišchčžu, w Droždžiju a Šakojdach.